

Beskæftigelsesministeren benægter så, at sulteydelser for nytillkomne bare er et pilotprojekt for generelt at sænke de sociale ydelser, men jeg tror nu mere på den altid åbenmundede Venstreborgmester i København, Søren Pind, når han siger: »Hvis det nu virker, bør man også overveje det for andre på offentlige ydelser, der i virkeligheden står i den samme situation.« Dér slap den ægte Venstreholdning ud af sækken.

Socialdemokratiet har med god og stærk inspiration fra vores borgmesterkreds fremsat forslag om en endnu mere pågående integrationsindsats. Vi ønsker, at man investerer effektivt i de nye danskeres sprogkundskaber og kvalifikationer. De skal, både mænd og kvinder, ud og tjene deres egne penge og være med til at løse de mange opgaver, hvor vort velfærdssamfund i de kommende år vil mangle folk.

Vi håber, at vore integrationstanker og -forslag kan nyde fremme, når vi skal forhandle arbejdsmarkedspolitik med regeringen, men vi er bange for, at de bliver blokeret af mangel på vilje og af mangel på midler. For det overvældende indtryk efter det første halve år er jo, at regeringen er ved at køre fast i valgkampens uforenelige løfter.

Det første halve års blokpolitik har været præget af Venstres blinde tro på markedet og på den enkelte helt alene i verden. Den har osset af foragt for fællesskab og samfund, og den har været gennemsyret af asocial omfordeling.

Regeringen har skåret ned på uddannelse og folkeoplysning, man har svækket kravene til arbejdsmiljøet, man har totalt amputeret miljøindsatsen, man har kvalt eksperimenter i kulturlivet, og man har dramatisk svækket vores internationale indsats for udvikling, miljø og konfliktløsning.

Man siger igen og igen, at alle disse overgreb sker for at prioritere de syge, de gamle og børnefamilierne. Det er og bliver falsk og hyklerisk tale. Nedskæringerne skyldes, at den klassekamp, statsministeren aflyste i sin nytårstale, blev genstartet få uger senere.

Kl. 14.50

Der skæres ned for at dele gaver ud som venjetjenester til toneangivende sponsor- og vælgergrupper bag regeringspartierne. Erhvervslivet får lettelser for et milliardbeløb, både i betalinger og i sociale forpligtelser. Kernevælgerne i landbruget kan næsten ikke nå at tælle alle de ekstra fordele, der bevilges.

Små grupper af meget velhavende mennesker forgyldes endnu mere, f.eks. de par hundre-

de virksomhedsejere, der i snit skal have en halv million eftergivet i tidligere udsendt skat, når de sælger deres virksomhed. Det er man usmagelig nok til at kalde hjælp til generationsskiftet og styrkelse af konkurrenceevnen.

Ejerne af de allerdyreste huse op langs Øresund skal have titusinder af kroner i skattelettelser ved fastfrysning af ejendomsværdiskatten, så deres formuegevinster i de kommende år kan blive endnu større. To ud af fem store vindere bor i Gentofte Kommune, som regeringen så i øvrigt også vil forgyldte via adgangen til gevinster på salg af aktier i NESAs.

I den anden ende er den asociale omfordeling af midlerne fra Den Særlige Pensionsopsparing, hvor man røver fra kassedamen for at give til direktøren og ministeren. Det går vel ud på, at den ene procent fra nu af ikke skal kaldes skat, og så kan man jo altid skrue på den som tvangsopsparing og påstå, at det ikke forulemper skattestoppet.

Alt for meget i den borgerlige regerings politik er simpelt hen for dumt, kortsigtet og selvmodsigende. Alt for meget kvæler det, der er nyt, udfordrende, sjovt og spændende. Alt for meget er præget af magtens arrogance fra enkeltministre, hvis saglige fundering forekommer yderst skrøbelig. Tænk bare på massakren på indsatsen for miljøet og på kulturministerens behandling af Rigsarkivet og kunstnerne.

Samtidig er sagkyndige rådgivere på stribe blevet fyret, fordi alle med synspunkter, der ikke bare retter ind efter regeringen, anses for utålelige smagsdommere. Dertil føjes en stor udrensning af medarbejdere i ministerier og offentlige institutioner, noget, der mange steder udspiller sig som et vilkårligt vanvid, der vil lamme og forpuste arbejdsklimaet i institutionerne i de kommende år. Det er påfaldende, i hvor høj grad man i strid med al god personalepolitik især fyrer blandt midaldrende medarbejdere og kaster vrage på deres visdom og erfaring.

Med det, der foregår, bliver det svært for staten at holde på gode medarbejdere i fremtiden. Hjermetabet ved fyringerne vil blive fulgt af hjerneflugt blandt dem, der synes, at arbejdsvilkårene i staten er blevet for ringe og uforudsigelige.

Nedlæggelserne af tusindvis af stillinger er udtryk for, at regeringen er offer for sin egen falske propaganda om, at der en masse fedt i det offentlige. Men vi har gennem de sidste 10 år krævet mere og mere af de offentligt ansatte, og der gøres en stor indsats for en ikke særlig fyrstelig løn. Det, der sker nu, er, at man saver ser-